

دعای امام صادق(ع) در ظهر روز جمعه

بیست و یکم از اعمال روز جمعه آنکه چون زوال شمس شود بخواند دعاوی را که محمد بن مسلم از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده است و آن به نحوی که در مصباح شیخ است آن است که بگوید

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَسُبْحَانَ اللَّهِ

هیچ خدایی بجز خدای یکتا نیست و او بزرگتر از حد وصف است و منزه است خدا

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ

و ستایش مخصوص خدادست که نه کس را به فرزندی گرفته و نه شریکی در ملک وجود دارد

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ النَّذُلِ وَكَبْرَهُ تَكْبِيرًا

و قدرت بی‌نهایتش از یاری هر کس بی‌نیاز است و او را به بزرگی یاد کن که بزرگی خاص اوست پس بگوید

يَا سَابِعَ النُّعَمِ يَا دَافِعَ النُّقَمِ يَا بَارِئَ النَّسَمِ

ای بخشندۀ نعمتها ای برطرف کننده سختیها ای آفریننده بندگان

يَا عَلِيَ الْحَمْمٍ يَا مُغْشِي الظُّلْمِ يَا ذَالجُودِ وَالْكَرَمِ

ای بلند همت ای پرده پوش ظلمها ای صاحب جود و کرامت

يَا كَاشِفَ الْضُّرُّ وَالْأَلَمِ يَا مُونِسَ الْمُسْتَوْحِشِينَ فِي الظُّلْمِ يَا عَالِمًا لَا يَعْلَمُ

ای برطرف کننده مصائب و آلام ای مونس دلهای پریشان در تاریکی عالم ای دانای بی‌علم

صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ

درود فرست بر محمد (ص) و آل محمد (ع)

وَأَفْعُلْ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ يَا مَنِ اسْمُهُ دَوَاءٌ وَذِكْرُهُ شِفَاءٌ وَطَاعُتُهُ غَنَاءٌ (غَنِّي)

و با من آن کن که سزاوار توست ای خدایی که نام او دوای دردها و یاد او شفای امراض و اطاعت او بینیازی است

اَرْحَمُ مَنْ رَأَسُ مَالِهِ الرَّجَاءُ وَسِلَاحُهُ الْبَكَاءُ

ترجم کن بر حال کسی که سرمایه‌اش امیدواری به تو و وسیله‌اش گریه و زاری به درگاه توست

سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ يَا حَنَّانُ يَا مَنَّانُ يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَا ذَالْجَلَلِ وَالْإِكْرَامِ

منزهی تو هیچ خدایی غیر تو نیست ای مهریان ای صاحب منت بر خلق ای پدید آرنده آسمانها و زمین ای
صاحب جلال و بزرگواری.